La Comédiathèque

Ginerele ideal

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit. Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.

Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:

https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Ginerele ideal

Jean-Pierre Martinez

Traducere realizată de autor

Când ți-ai părăsit logodnica, cu un an în urmă, cu doar câteva zile înainte de nuntă,
lăsându-i drept unică explicație un post-it pe frigider,
e mai bine să nu te mai întorci niciodată…

Personaje

Valentina
Ștefan
Mircea
Florina

© La Comédiathèque

Un living în dezordine. Într-un pătuț, un bebeluș plânge. Deasupra pătuțului, un carusel muzical redă una dintre acele melodii despre care se spune că adorm bebelușii, proiectând în același timp pe peretele din fundal reflexe caleidoscopice. O tânără, Valentina, intră și ia copilul în brațe ca să-l liniștească.

Valentina – Hai, gata, e ora de culcare… De ce plângi așa? N-ai niciun motiv să plângi! Eu, da, eu aș avea motive serioase să plâng, dar tu? Ce motive ai putea avea să urli în halul ăsta? Ai burta plină, fundul curat. Îți petreci zilele uitându-te la imagini psihedelice pe tavan și ascultând muzică ambientală. Ce mai vrei? Ursulețul? Ți-am explicat deja: mama ți-a uitat ieri ursulețul pe acoperișul Loganului bunicii, a zburat pe autostradă și a trecut un camion peste el. Am reușit să găsim un picior, dar restul trebuie să fi fost făcut terci sub roți. Vrei să-ți dau totuși piciorul?

Tot cu bebelușul în brațe, Valentina se duce să ia piciorul jucăriei de pluș și i-l dă.

Valentina – Uite, dar te avertizez, nu e prea frumos de văzut… E plin de unsoare și miroase a motorină…

Bebelușul încetează să plângă.

Valentina – Aleluia! Poate am și eu, în sfârșit, puțină liniște…

Îl așază cu grijă înapoi în pătuț.

Valentina – Se pare că vaporii de motorină îl liniștesc…

Țârâitul strident al telefonului pornește din nou plânsul copilului.

Valentina – Nu se poate, e un coșmar!

Răspunde la telefon, iritată.

Valentina *(exasperată)* – Da, mamă… Da, știu că veniți mai târziu, m-ai sunat deja de trei ori ca să-mi spui… Normal că sunt acasă, unde vrei să fiu? Să mă bronzez pe o plajă în Seychelles? O surpriză… Nu-mi plac prea mult surprizele, dar fie… Da, da, sigur că abia aștept să aflu ce este… Bine, pe mai târziu, mamă… Și eu te pup… Ah, mamă! Să nu cumva să sunați la ușă când ajungeți! Poate reușesc să-l adorm până atunci… Bateți încet, vă aud! Într-un apartament cu două camere, știi, nu poți fi niciodată prea departe de ușă. Bine, pe mai târziu…

Valentina închide. Bebelușul plânge în continuare. Îl ia în brațe.

Valentina – Ce vrei? Să mai pun puțină motorină pe ursuleț? Îmi pare rău, n-am! Poate ar merge și cu diluant, dar va trebui să-mi promiți că nu fumezi în pat, cum avea prostul obicei tatăl tău… Și mai ales să nu mă întrebi unde a dispărut tatăl tău, da? Și mama și-a pierdut ursulețul. Și nici măcar n-a reușit să-i recupereze un picior… Vrei să-ți cânt ceva? Nu cred că știu prea multe cântece… N-am deloc memorie pentru versuri… Dar, dacă vrei, pot să-ți fredonez o bucată care îi plăcea foarte mult tatălui tău. Se cheamă Smoke on the Water. În română, „Fum pe apă”. Sau, dacă o traduci mai de cartier, „fum la budă”.

Valentina începe să imite cu gura primele măsuri legendare din Smoke on the Water de Deep Purple. Probabil uluit de această prestație neașteptată, bebelușul se liniștește imediat.

Valentina – Incredibil! Se pare că preferă Deep Purple în loc de Gașca Zurli…

Soneria zgomotoasă a ușii răsună și pornește din nou plânsul copilului. Valentina rămâne o clipă înmărmurită, apoi se îndreaptă spre ușă, exasperată.

Valentina – Îi omor…

Valentina deschide ușa și pare foarte surprinsă să vadă în prag un tânăr în costum, cămașă albă și cravată.

Ștefan – Mă mai recunoști, totuși…?

Valentina – Ștefan?

Plânsul bebelușului s-a oprit.

Ștefan – Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Valentina – Nici vorbă. Pleacă, nu mai vreau să te văd!

Încearcă să închidă ușa, dar el o împiedică.

Ștefan – Îți înțeleg reacția, Valentina… Dar trebuie să mă asculți. Te rog, lasă-mă să intru cinci minute…

Valentina – Cum poți să apari așa, fără să anunți? După un an!

Ștefan – Dacă te anunțam, nici nu-mi deschideai…

Valentina – Cară-te, ți-am spus! Pentru mine ești mort, ai înțeles?

Ștefan – Bine, nu vreau să intru cu forța. Dar dacă nu mă lași să intru, mă așez pe preș și nu mă mai mișc de aici. Până accepți să auzi ce am de spus…

Valentina ezită, vizibil copleșită de situație.

Valentina – Bine, dar dă-mi mai întâi treizeci de secunde. E vraiște aici… Și după aceea pleci, da?

Ștefan – Bine.

Valentina închide ușa.

Valentina – O, nu, nu se poate…

Valentina face să dispară din cameră tot ce ar putea trăda prezența unui bebeluș: hăinuțe, scutece, jucării… Apoi se apleacă deasupra pătuțului.

Valentina – Dacă stai cuminte, mama îți cumpără alt urs, cu cap și cu brațe, bine?

Duce pătuțul în camera alăturată, revine, își aranjează puțin ținuta și se duce să deschidă din nou ușa.

Ștefan – Mulțumesc, Valentina…

Valentina – Am zis cinci minute. *(Se uită la ceas.)* Peste cinci minute pleci, te avertizez.

Ștefan – Bine.

Ștefan intră în cameră, aruncă o privire de jur împrejur, apoi se uită la Valentina.

Ștefan – Nu te-ai schimbat…

Valentina – Nu pot spune același lucru despre tine… Ultima dată când te-am văzut aveai părul lung, barbă, geacă de piele și ciocate…

Ștefan – Se spune că haina nu-l face pe om, dar nu e întotdeauna adevărat. M-am schimbat, te asigur…

Valentina – Ce vrei, Ștefan?

Ștefan – Înțeleg că ești supărată pe mine…

Valentina – Eu? Dar de ce aș fi supărată? Fix acum un an, pe vremea asta, mai aveam o săptămână până la nuntă, îți amintești, nu? Invitațiile erau trimise. Până și planul de așezare la mese era făcut.

Ștefan – Știu…

Valentina – Știi…? Și totuși asta nu te-a împiedicat să dispari peste noapte fără nicio explicație…

Ștefan – Exagerezi… Ți-am lăsat totuși un bilet… L-ai găsit, măcar?

Valentina – A, da, scuze… Post-it-ul de pe frigider… Uite, chiar l-am păstrat ca amintire. *(Deschide un sertar, scoate un post-it și citește.)* „Ești prea bună pentru mine. Nu te merit. Uită-mă.” Trei propoziții și trei greșeli de ortografie. *(Îi aruncă o privire ucigașă.)* Și asta ar trebui să fie suficient ca, după douăsprezece luni, să te primesc cu brațele deschise?

El își pleacă privirea.

Ștefan – O să-ți explic…

Valentina – Până la urmă n-ai reușit să găsești o fată mai puțin bună decât mine, asta e? După un an de căutări, nu e tocmai măgulitor pentru mine, dar fie.

Ștefan – Nu ți-am spus totul, Valentina.

Valentina – Stai, cred că ghicesc… Ai fost răpit de extratereștri. Te-au dus pe planeta lor ca să facă experimente științifice pe tine și abia acum ți-au dat drumul, așa-i?

Ștefan – Nu ești chiar departe de adevăr, să știi.

Valentina – Serios?

Ștefan – M-au băgat la închisoare după ce am jefuit un magazin de cartier… Am luat un an cu executare…

După o clipă de uluire, Valentina aplaudă ironic.

Valentina – Bravo, artistule… M-ai dat pe spate…

Ștefan – Știam eu că n-o să mă crezi…

Valentina – A, măcar atât!

Ștefan își ridică mâneca pentru a arăta ceva ce ar trebui să semene cu o brățară electronică.

Ștefan – Sunt în libertate condiționată. Trebuie să port o brățară electronică. Încă vreo câteva zile…

Impresionată, Valentina trece de la ironie la surpriză.

Valentina *(neîncrezătoare)* – Nu se poartă de obicei la gleznă? Am văzut la televizor.

Ștefan – În serialele americane, poate… În România se poartă la încheietură. De-aia îi zice brățară…

Valentina – Dar ce ți-a venit să jefuiești un magazin de cartier?

Ștefan – Aveam nevoie de bani… Printre altele, ca să plătesc nunta noastră…

Valentina – Atât valora pentru tine iubirea noastră? Banii din casa de marcat a unui magazin? Mega Image? Profi?

Ștefan – De fapt, era doar un non-stop de cartier…

Valentina – Dacă tot era să ajungi la pușcărie, măcar puteai să jefuiești o bancă! Dar tu n-ai avut niciodată pic de ambiție, Ștefan. Ești un ratat. Până la urmă, aveai dreptate: sunt prea bună pentru tine…

Ștefan – Era magazinul chiar de la parterul blocului meu… Vânzătorul m-a recunoscut și a sunat la poliție. Am avut timp doar să trec pe la tine și să-ți las biletul. Chiar înainte să vină polițiștii să mă ridice…

Valentina – Și de ce nu mi-ai spus nimic?

Ștefan – Am vrut să te scutesc de o explicație penibilă cu părinții tăi!

Valentina – Foarte delicat din partea ta.

Ștefan – Mai ales cu tatăl tău. Doar e jandarm… Îți dai seama ce rușine pentru el să le spună colegilor că nunta nu mai are loc fiindcă viitorul lui ginere e la pușcărie? Și așa nu mă plăcea prea mult… Tatăl tău n-a avut niciodată încredere în mine…

Valentina – Oare de ce…

Ștefan – Dar în anul petrecut după gratii am avut timp să mă gândesc, Valentina, crede-mă. Și am înțeles un lucru: viitorul e un fel de mâncare care se servește rece.

Ea rămâne uluită de profunzimea aforismului.

Valentina – Și ți-a trebuit un an ca să ajungi la concluzia asta?

Ștefan – De acum gata cu prostiile, jur. Uite, pe capul viitorilor noștri copii…

Valentina – Te-ai lăsat și de muzică?

Ștefan își arată noua ținută de corporatist.

Ștefan – Ai în față un Ștefan nou, Valentina.

Valentina – Văd… Când am deschis ușa, am crezut că sunt Martorii lui Iehova.

Ștefan – Nu-mi spune că-l preferai pe vechiul Ștefan.

Valentina – Lasă-mi puțin timp să mă obișnuiesc…

Ștefan – Mi-am găsit chiar și o slujbă adevărată!

Valentina – Și cu ce te ocupi, mai exact? La pompe funebre?

Ștefan – Lucrez… în industria alimentară.

Ștefan îi ia Valentinei mâinile.

Ștefan – Ai încredere în mine, Valentina. M-am maturizat, să știi. Vreau să mă așez la casa mea. Să împart totul cu cineva…

Valentina – N-ai nimic! Ce vrei să împarți? Până și ca să ne cumperi verighetele a trebuit să jefuiești un non-stop!

Ștefan – Vreau să spun… să-mi împart viața cu cineva. Cu tine, dacă vrei…

Valentina – Da, sigur… Până când moartea ne va despărți… Tot la fel de bine știi să vorbești cu femeile.

Ștefan – Pot să te sărut?

Ea se desprinde brusc de el.

Valentina – Bine, au trecut cele cinci minute, Ștefan. Eu m-am ținut de cuvânt. Te-am ascultat. Acum ține-te și tu de al tău. Pleacă.

Ștefan – Am încercat să-ți scriu din celulă, jur. Dar te mutaseși fără să lași vreo adresă. Scrisorile s-au întors. Și, în situația asta, n-am îndrăznit să-i întreb pe părinții tăi…

Valentina – Aici, măcar, ai procedat bine.

Ștefan – După tot ce s-a întâmplat, mi-a trebuit ceva curaj să vin să bat la ușa ta, să știi.

Valentina – Pe scurt, ești un adevărat erou…

Ștefan – Mai dă-mi o șansă, Valentina.

Valentina – N-am timp, Ștefan.

Ștefan – Înțeleg că nu mă poți ierta imediat. Că ai nevoie de timp. O să aștept. Cât va fi nevoie. Acum am tot timpul din lume…

Valentina – Eu nu! Nu înțelegi ce-ți spun? N-am timp acum! Aștept pe cineva, asta e!

Ștefan – Ai pe cineva în viața ta, asta e?

Valentina – Exact. Trebuie să ajungă dintr-un moment în altul. Și aș prefera să nu te găsească aici, înțelegi?

Ștefan – Înțeleg… Ți-ai refăcut viața… Nu aveai să mă aștepți luni întregi… M-ai uitat, și gata…

Valentina ia post-it-ul și i-l arată.

Valentina – Asta ai vrut, nu? Uite, scrie aici: uită-mă! Ei bine, asta am făcut. Nu mai faci parte din viața mea, Ștefan…

Ștefan – Atunci plec… N-o să mai auzi niciodată de mine, Valentina… Doar dacă te răzgândești, desigur… Totuși, o să-ți las numărul meu de mobil, pentru orice eventualitate… *(Scoate un pix.)* Ai o bucată de hârtie?

Ea îi întinde vechiul post-it.

Valentina – Uite, scrie-l pe post-it… Și după aia pleci, da?

Mâzgălește ceva pe post-it. Se aud bătăi în ușă.

Valentina – La naiba!

Ștefan – El e? Nu-ți face griji, nu vreau să te pun într-o situație stânjenitoare. Îi explic. Sunt sigur că va înțelege.

Valentina – Sunt ai mei!

Ștefan *(îngrijorat)* – Părinții tăi? Adică… mama și tatăl tău.

Valentina – Da, de obicei asta înțeleg eu prin „părinții mei”.

Ștefan *(recăpătându-și speranța)* – Deci pe ei îi așteptai… De fapt, ești tot singură, asta e?

Valentina e complet panicată.

Valentina – Sub nicio formă nu trebuie să te vadă aici, ai înțeles?

Ștefan – E adevărat că și ei au câteva motive să fie supărați pe mine, dar… O să găsesc eu ceva să le spun și sunt sigur că vor înțelege.

Valentina – Asta m-ar mira, Ștefan.

Ștefan – Bine, despre pușcărie, dacă se poate, mai bine nu. Mai ales în fața tatălui tău jandarm… Dar inventez eu altceva. Ai încredere în mine?

Valentina – Da, dar nu, chiar nu se poate, te asigur.

Ștefan – Dar de ce?

Valentina – Pentru că… o să fie un șoc pentru ei…

Ștefan – Recunosc că tatăl tău m-a cam speriat întotdeauna… Dar mama ta mă plăcea destul de mult, nu? Le explic eu tot…

Valentina – Ți-am spus că nu, la naiba!

Soneria ușii răsună.

Ștefan – Dar de ce?

Valentina – Pentru că le-am spus că ai murit, de-aia!

Ștefan rămâne trăsnit. Soneria răsună din nou.

Ștefan – Nu-mi spune că ai făcut asta!

Valentina – În momentul ăla mi s-a părut cea mai simplă soluție ca să evit explicații și mai umilitoare pentru mine, dacă înțelegi ce vreau să spun… Și îți reamintesc că mi-ai spus să te uit pentru totdeauna. Nu trebuia să te întorci vreodată…

Ștefan – Tatăl tău o să mă omoare…

Valentina – Ei bine, măcar atunci chiar o să fii mort.

Ștefan – Și acum ce facem?

Valentina – E prea târziu să mai pleci. Nu există ieșire de urgență. E un apartament cu două camere. Iar părinții mei sunt genul care bagă nasul peste tot.

Ștefan – Dulapurile? De obicei acolo se ascund cadavrele…

Valentina – Nu suntem într-o comedie de bulevard, Ștefan… Și oricum, dulapurile sunt primul loc în care se repede mama când vine, ca să-mi inspecteze garderoba.

Ștefan – Sub pat, în niciun caz. Sunt alergic. La cea mai mică urmă de praf încep să strănut.

Se aude din nou soneria, insistent.

Valentina – Trebuie să deschid, altfel tata sparge ușa. Deocamdată, intră în dormitor. Până găsesc ceva convingător să le spun ca să le explic învierea ta…

Ștefan – Învierea mea… Sper că ai inspirație… Ca să explici așa ceva, a trebuit să se scrie Biblia…

Valentina îi arată lui Ștefan direcția dormitorului.

Valentina – Închizi ușa și nu ieși de acolo până nu vin eu să te chem, da?

Ștefan – Bine.

Ștefan dispare în dormitor. Imediat se aude bebelușul, care începe din nou să plângă.

Valentina – La naiba… Uitasem de asta…

Soneria sună din nou. Valentina se grăbește să deschidă. Intră părinții ei: Mircea, cu aer de jandarm chiar și în civil, și Florina, cu aer de hippie rămasă în anii '70. Mircea, care ține un pachet-cadou, aruncă o privire suspicioasă prin cameră.

Mircea – Începusem să ne întrebăm dacă nu ți s-a întâmplat ceva. Eram gata să sparg ușa…

Valentina – Ce vreți să mi se întâmple?

Florina își sărută fiica.

Florina – Bună, iubita mea! Ce faci? Pari puțin obosită…

Valentina – Nu, nu, sunt bine… În fine…

Valentina își sărută și tatăl. Apoi observă pachetul.

Valentina – Ce-i asta? Nu e încă Crăciunul… Nici ziua mea.

Mircea – E surpriza de care ți-a spus mama ta…

Florina – N-o să ghicești niciodată ce e în pachet. Crede-mă, o să fie un șoc.

Valentina – A, da…? Se pare că azi e ziua șocurilor…

Florina – Hai, dă-i-l odată!

Mircea îi întinde pachetul fiicei sale.

Mircea – Poftim, iubita tatei.

Valentina începe să desfacă pachetul.

Valentina – Sper că nu e cumva un colet-bombă…

Scoate din pachet un ursuleț de pluș destul de deformat și căruia îi lipsește un braț.

Valentina – Ce-i asta?

Florina – Păi e Toto!

Valentina – Toto?

Florina – Din fericire, am avut inspirația să notez numărul de înmatriculare al camionului. Tatăl tău și-a rugat colegii să-l caute și ieri, bingo!

Mircea – Am interceptat vehiculul suspect pe A1, puțin înainte de Pitești. Ursul era înfipt în radiatorul camionului.

Florina – Nu ți-am spus nimic înainte ca să nu-ți dau speranțe degeaba…

Mircea – Evident, a suferit puțin, dar asta e… Ai păstrat membrul smuls, măcar?

Valentina – Sigur.

Florina – Dacă l-ai ținut pe gheață, poate reușim să-l coasem la loc. Glumesc…

Valentina – Da, sigur, o să fie încântat…

Se aude din nou bebelușul plângând.

Florina – Vrei să mă duc să-l aduc? Așa îi putem da ursulețul imediat.

Valentina îi taie calea mamei sale.

Valentina – Nu, stai, trebuie să-ți explic ceva mai întâi.

Florina – Dar n-o să-l lăsăm să plângă așa.

Mircea *(către soția lui)* – Pe de altă parte, dacă sari să-l iei în brațe de fiecare dată când scâncește puțin… O să faci din el un papă-lapte…

Florina – Da, bine, lasă-mă! Nu tu mă puneai să mă ridic de douăzeci de ori pe noapte când Valentina era bebeluș? Spuneai că nu trebuie s-o lăsăm să plângă!

Mircea – Era fată, nu e același lucru…

Florina – Da… Era fata ta, mai ales… Hai, mă duc să-l iau…

Valentina îi taie din nou calea.

Valentina – Chiar trebuie să vă spun ceva înainte.

Florina – Ce?

Valentina – Nu sunt singură…

Florina – Normal că nu ești singură, iubita mea! Noi vom fi întotdeauna alături de tine! Nu-i așa, Mircea?

Mircea – Nu cred că asta voia să spună.

Florina – Doamne! I s-a întâmplat ceva! E medicul aici, asta e? Nu cumva a venit și SMURD-ul…

Valentina – Liniștește-te, totul e bine, doar că… e un bărbat în dormitor.

Părinții rămân o clipă stupefiați.

Florina – Un bărbat? Dar e minunat, draga mea! Știam noi că n-o să-ți petreci restul vieții singură! Nu mai suntem pe vremea bunicii, nu? N-o să te îmbraci în negru și să porți doliu după soț până la sfârșitul vieții!

Mircea – Mai ales că nici nu apucaseră să se căsătorească…

Valentina – E puțin mai complicat decât atât, mamă…

Florina – La numai două luni după ce ai născut, într-adevăr, n-ai pierdut vremea, dar… Sunt sigură că e un om cumsecade.

Mircea – Dacă deja schimbă scutecele unor copii care nu sunt ai lui, e chiar un băiat foarte de treabă… Ești sigură că nu e vreo „mătușă”, măcar?

Florina – Mircea, te rog. Păstrează glumele de cazarmă pentru colegii tăi…

Mircea – N-a fost o glumă…

Florina – Îi spui să vină, ni-l prezinți și gata.

Mircea – Dar cine e? Cum l-ai cunoscut?

Florina – Mai bine scoate-l din ascunzătoare. Ne povestește el singur.

Valentina – E fratele lui Ștefan.

Florina – Fratele lui Ștefan?

Mircea – A, deci nu e „mătușă”. E unchi…

Florina – Nu știam că Ștefan are un frate!

Valentina – E chiar fratele lui geamăn.

Mircea – Noul tău iubit e fratele geamăn al lui Ștefan!

Florina – Ea n-a spus că e iubitul ei, noi am… Nu e iubitul tău, nu?

Valentina – Nu, bineînțeles. A ajuns azi-dimineață la București… Dar vă explică el.

Valentina se duce să deschidă ușa dormitorului.

Valentina – Stefano, poți să vii?

Florina – Îl cheamă Stefano?

Ștefan revine în cameră.

Valentina – Vi-l prezint pe Stefano, fratele geamăn al lui Ștefan. A sosit azi-dimineață de la Roma…

Ștefan, ușor nedumerit.

Ștefan – Buongiorno…

Părinții sunt în stare de șoc.

Valentina – E italian, dar vorbește românește perfect, nu-i așa, Stefano?

Ștefan – Am făcut toate studiile la București.

Florina se apropie de el și îl ia în brațe.

Florina – Sincerele noastre condoleanțe, Stefano. Știu ce înseamnă să pierzi un frate.

Mircea – Fratele tău a murit?

Florina – Nu, dar îmi imaginez ce durere aș simți dacă s-ar întâmpla.

Mircea – Vorbiți fără niciun accent. De unde sunteți, mai exact?

Florina – O să vedeți, imediat o să vă ceară buletinul… Soțul meu e jandarm.

Valentina – De fapt, e puțin mai complicat… Stefano e de origine română, dar s-a născut la Roma.

Florina – Dar Ștefan s-a născut la București, nu?

Valentina – Ba da…

Mircea – E puțin ciudat pentru niște gemeni, nu crezi?

Valentina – Înțeleg că vi se pare ciudat.

Ștefan – Da, oamenii se miră întotdeauna când povestesc asta.

Mircea – Și atunci?

Valentina – Stefano o să vă explice.

Ștefan – Nu, nu, spune tu, te rog. Tu povestești mai bine decât mine…

Valentina – E povestea ta, totuși. Și a familiei tale…

Ștefan – O poveste destul de dureroasă… De aceea nu prea-mi place să vorbesc despre ea, dar…

Florina – Nu sunteți obligat, să știți…

Mircea – Hai, totuși… Chiar dacă suntem în Schengen, aș fi curios să aflu cum pot niște gemeni să se nască în două capitale europene aflate la mai bine de o mie de kilometri una de alta.

Ștefan – Păi… E foarte simplu, de fapt… Eu și fratele meu ne-am născut într-un avion, în timpul unui zbor Roma–București.

Mircea – Ia te uită…

Ștefan – Și…

Valentina – Stefano s-a născut la decolare, iar Ștefan la aterizare.

Florina – A, am înțeles… Atunci dumneavoastră sunteți fratele mai mare!

Ștefan – Și de-aia eu sunt italian…

Valentina – Iar Ștefan român. Mă rog, era…

Mircea – Înțeleg…

Florina – Dar nu ne-ai spus niciodată că Ștefan are un frate.

Valentina – Pentru că… nici Ștefan nu știa că are unul. Nici măcar nu-și cunoștea părinții! De aceea nici nu mi-i prezentase vreodată.

Mircea – Serios… Povestiți-mi…

Valentina – Ei bine… E o poveste îngrozitoare… și aproape de necrezut.

Mircea – Îmi imaginez…

Valentina – Tatăl lui Ștefan era foarte sărac pe atunci.

Ștefan – Părinții lui munceau de ceva vreme în Italia. Cum abia se mai descurcau, hotărâseră să se întoarcă în România…

Mircea – Cu avionul…?

Valentina – Era o companie low-cost, evident.

Mircea – Evident…

Valentina – Pe scurt, cum v-am spus, soția lui l-a născut pe Stefano la puțin timp după decolarea de la Roma. Echipajul a avut grijă de ea și totul a mers bine.

Ștefan – Și totuși n-a fost o naștere ușoară. Am venit pe lume cu fundul înainte…

Florina – Și bănuiesc că fundul n-a avut parte de un scaun la business class.

Valentina – Dar…

Mircea – Numai că mai era un pasager clandestin la bord.

Valentina – Exact! În momentul aterizării la București, mamei lui Stefano i-a venit să meargă la toaletă și acolo l-a născut pe Ștefan.

Florina – Nu se poate!

Valentina – Cum părinții lui nu aveau niciun ban, au hotărât să păstreze doar unul dintre cei doi copii.

Ștefan – Pe mine…

Florina – E o poveste îngrozitoare…

Ștefan – V-am avertizat.

Mircea – Da, îmi dau lacrimile…

Valentina – Pilotul în persoană a găsit bebelușul în toaleta avionului…

Ștefan – Când s-a dus s-o curețe înainte de următorul zbor spre Roma.

Mircea – Pilotul…

Ștefan – Știți cum e la companiile low-cost. Toată lumea trebuie să pună mâna la treabă…

Florina – Și după aceea?

Valentina – Bebelușul a trecut din brațe în brațe… A fost crescut câțiva ani de însoțitoarele de bord.

Ștefan – Niște femei cu suflet mare, care îl hrăneau cu porțiile de mâncare rămase nefolosite la bord.

Valentina – Și apoi, când a ajuns la vârsta școlii…

Ștefan – Au fost nevoite să-l încredințeze Protecției Copilului.

Valentina – Vă imaginați cât de greu le-a fost.

Ștefan – Evident, avuseseră timp să se atașeze de el…

Valentina – Pe scurt, acum câțiva ani, Ștefan a făcut demersuri la Protecția Copilului ca să afle cine erau părinții lui…

Ștefan – Și la doar câteva zile după ce a reușit, în sfârșit, să-și găsească familia, a murit în urma acestei lungi boli…

Valentina – Adică, în urma înecului.

Ștefan – A, a murit înecat?

Valentina – Da, dar asta e altă poveste…

Florina – Incredibil.

Mircea – Da… De-a dreptul nebunesc…

Florina – Cel mai incredibil e cât de mult seamănă, nu?

Mircea – Da, parcă…

Florina – Gemeni.

Mircea – Dacă îi punem din nou barbă și părul lung…

Florina – Dacă schimbăm costumul și cravata cu niște blugi vechi și o geacă neagră…

Mircea – Și, în locul privirii ăsteia sclipitoare de inteligență, un zâmbet tâmp…

Florina – Acum, dacă mă uit mai atent…

Mircea – Ce?

Florina – Ștefan era puțin mai scund, nu? Adică… parcă nu era chiar atât de înalt…

Valentina – Dacă ești hrănit din copilărie cu ce rămâne pe tăvile unei companii low-cost… Normal că nu prea ajută la creștere…

Mircea – Și cu ce se ocupă tânărul ăsta?

Valentina – Stefano… are o funcție de mare răspundere în industria alimentară.

Florina – A, da…

Mircea – E totuși mai liniștitor decât baterist într-o trupă rock, asta e clar…

Florina – Mircea, te rog…

Valentina – Știu de mult ce părere aveai despre Ștefan, tată, nu-ți face griji.

Florina – Ne-ai repetat destul: muzicienii sunt niște rataţi. Dar dacă tot faci parte dintr-o trupă, măcar să fii solistul.

Valentina – Cu alte cuvinte, să fii liderul trupei…

Mircea – Bateristul e întotdeauna cel mai prost din trupă, se știe…

Ștefan *(jignit)* – Din câte am auzit, trupa lui Ștefan mergea chiar binișor…

Florina – Cum se numea, deja?

Ștefan – Rebelii…

Mircea – Așa… Rebelii… Ce nume tâmpit… Cu niște rebeli ca ăștia, Jandarmeria poate dormi liniștită, credeți-mă… Sar peste turnicheți la metrou și se cred Che Guevara.

Ștefan – Tot aveau un turneu programat, parcă.

Mircea – Un turneu! Poate un tur al barurilor…

Ștefan – Cine știe… Dacă bateristul n-ar fi murit prematur, poate ar fi reușit să dea lovitura…

Florina – Soțul meu nu pricepe nimic din muzica modernă, Stefano. Mie îmi plăcea mult fratele dumneavoastră. Și dispariția lui m-a afectat foarte tare…

Se aude din nou bebelușul plângând.

Ștefan – Și cine e bebelușul ăsta? Faci pe bona, Valentina?

Mircea – Bebelușul ăsta?

Florina – Păi e nepotul dumneavoastră, Stefano!

Mircea – Ei da, tinere, ați devenit unchi…

Ștefan – Nepotul meu?

Florina – Păi da, fiul lui Ștefan!

Mircea – Nu știați?

Valentina – Tocmai a sosit… N-am avut încă timp să-i dau vestea cea bună…

Florina – E trist totuși să te gândești că acest copil nu-și va cunoaște niciodată tatăl…

Ștefan – Și de ce nu?

Valentina – Pentru că a murit!

Ștefan – A, da, așa e… Dar cum a murit, mai exact?

Florina – Valentina nu v-a povestit nici asta?

Valentina – Abia a ajuns, v-am spus…

Florina – Știu că nu e mare consolare, Stefano, dar să știți că fratele dumneavoastră a murit ca un erou.

Ștefan – Serios?

Valentina – Poate că nu e nevoie să intrăm în detalii… Pentru Stefano totul e încă foarte proaspăt. Poate fi prea mult dintr-odată, nu?

Ștefan – La câte am auzit până acum…

Florina – Ștefan a murit salvând de la înec o mamă și cei doi copii ai ei.

Ștefan – Serios?

Florina – A reușit să-i aducă pe toți trei la mal, dar, epuizat de efort, a fost luat de curenți…

Ștefan – Deci Ștefan a fost un erou…

Mircea – Și, pe deasupra, un erou foarte discret.

Florina – Înainte să dispară în valuri, a apucat să strige familiei pe care o salvase că nu vrea sub nicio formă ca sacrificiul lui să ajungă în presă…

Mircea – De asta n-a scris nimic presa.

Florina – Altfel, sunt sigură că i-ar fi dat Ordinul Național „Steaua României”.

Mircea – Cu siguranță… Acum se dă la toată lumea.

Ștefan – Îmi dau lacrimile… Valentina, trebuie să fie o consolare pentru tine să știi că ai purtat nouă luni copilul acestui om excepțional. Și că prezența lui îți va aminti mereu de iubirea pe care i-ai purtat-o lui Ștefan.

Florina – Fiica mea i-a scris chiar și Președintelui României ca să obțină o dispensă specială și să se poată căsători postum cu Ștefan, dar n-a primit încă niciun răspuns…

Ștefan – A, da…?

Mircea – Am făcut și o mică strângere de bani pentru coroană.

Florina – Dar nici măcar n-a fost înmormântare, fiindcă trupul n-a fost găsit…

Mircea – Și cum nu-i cunoșteam familia…

Florina – Doar o mică ceremonie între noi, în cea mai strictă intimitate… A fost foarte emoționant…

Ștefan – Îmi imaginez…

Mircea – Evident, în asemenea condiții nu e ușor să treci peste pierdere.

Florina – Și să te gândești că nici dumneavoastră nu vă veți cunoaște vreodată fratele…

Oftaturi.

Mircea – În fine, copilul ăsta a pierdut un tată, dar și-a găsit un unchi.

Florina – Un unchi care, printr-un miracol, seamănă leit cu tatăl lui.

Se lasă o tăcere.

Valentina – Vă aduc ceva de băut?

Se aude din nou bebelușul plângând.

Florina – Cred că mai întâi lui ar trebui să-i dăm ceva de băut…

Mircea – Nu e nicio însoțitoare de bord care să-l alăpteze?

Valentina – Mă duc să văd…

Iese.

Florina – Vin cu tine…

Florina iese cu ea. Tăcere stânjenitoare.

Mircea – Ce poveste…

Ștefan – Da…

O nouă tăcere.

Mircea – Ia spuneți-mi, tinere…

Ștefan – Stefano.

Mircea – Stefano, așa. Spuneți-mi, Stefano, mi-e puțin jenă să vorbesc despre asta cu dumneavoastră, mai ales într-un moment ca ăsta, dar…

Ștefan – Vă rog, acum aproape că fac parte din familie, nu?

Mircea – Bine… Deci, îi dădusem în avans fratelui dumneavoastră banii necesari pentru nunta cu fiica mea.

Ștefan – A, da…?

Mircea – Pentru că el n-avea niciun ban…

Ștefan – Artiștii, știți cum sunt…

Mircea – Da… Localul… meniurile… până și rochia de mireasă… Vă dați seama, toate astea costă…

Ștefan – Sigur…

Mircea – Și cum nunta n-a mai avut loc, mă gândeam că… poate aș putea să-mi recuperez banii.

Ștefan – Înțeleg…

Mircea – N-aveți idee ce-a făcut cu banii, din întâmplare?

Ștefan – Sincer, n-am nicio idee… Dar, desigur, dacă…

Mircea – Șaptezeci și cinci de mii de lei sunt totuși bani.

Ștefan – Da…

Mircea – Aproape cât o mașină nouă… Și chiar trebuie să mi-o schimb în curând…

Ștefan – O să văd ce pot face, vă promit…

Mircea – Aș prefera, da… La urma urmei, acum dumneavoastră o să-l moșteniți pe fratele dumneavoastră.

Ștefan – Sub beneficiu de inventar, în orice caz…

Florina și Valentina se întorc.

Florina – Voia doar suzeta… Cred că îi ies dinții. *(Către fiica ei.)* N-ai mai slăbit puțin?

Valentina – Nu știu…

Florina – Oricum, arăți foarte bine. Viața de mamă îți prieește. Nu-i așa, Stefano? Nu vi se pare că fiica mea e radiantă?

Ștefan – Ba da, absolut…

Florina – Viața merge înainte, nu? Nu trebuie să te lași doborât de greutăți.

Mircea – E ca atunci când cazi de pe cal. Trebuie să te urci imediat înapoi în șa, altfel…

Florina – Sunteți căsătorit, Stefano?

Ștefan – Ăă… nu. Din câte știu. Adică… nu încă.

Mircea – Și apoi, între noi fie vorba, acum că Ștefan nu mai e, putem s-o spunem: nu era chiar bărbatul potrivit pentru tine.

Florina – Hai, Mircea… Puțin respect pentru morți.

Mircea – Știți, în meseria mea vezi tot felul de oameni… Ajungi să-ți formezi un al șaselea simț. Iar el… întotdeauna am crezut că o să ajungă la închisoare…

Stefano își trage mâneca peste presupusa brățară electronică.

Florina – Totuși, a murit ca un erou…

Mircea – E bine să mori ca un erou, dar e și mai bine să trăiești ca un om cinstit. Adevărul e că mi-a lăsat fata însărcinată și a fugit chiar înainte de nuntă!

Florina – Dar… a murit!

Mircea – Da, sigur, e cam ușor așa, nu crezi…? Dumneavoastră, în schimb, păreți un tânăr serios, Stefano. Și un om de cuvânt…

Ștefan – Mulțumesc…

Mircea – De ce nu te mariți cu ăsta, Valentina? E ginerele ideal!

Florina – Mircea, te rog… Puțină delicatețe… Chiar dacă e adevărat că Stefano e un bărbat foarte frumos… Nu-i așa, Valentina?

Valentina – Să mă mărit cu fratele geamăn al tatălui copilului meu… Ar fi puțin ciudat, nu?

Florina – Pe de altă parte, nu ți-ar fi prea greu să te obișnuiești. E același!

Mircea – Doar că mai bun…

Valentina – Nu, serios, Stefano nu e deloc genul meu de bărbat.

Ștefan – Nu e prea drăguț din partea ta…

Valentina – Îmi pare rău, dar… am trecut prin destule în ultima vreme. Cred că încă nu sunt pregătită să…

Mircea – Atunci poate tânărul acesta i-ar plăcea surorii tale… Ce zici, Florina?

Florina – Dar, Mircea, nu eu trebuie să spun ce cred! Parcă ai fi un negustor de cămile care încearcă să scape de o parte din turmă…

Mircea – Poți totuși să-i arăți poza surorii Valentinei, ca să cunoască puțin familia nepotului lui!

Ea scoate o fotografie din geantă și i-o arată lui Stefano.

Florina – Port mereu la mine o fotografie cu copiii mei… Uite-o aici, în costum de baie pe plaja din Eforie Nord. Acolo mergem noi în vacanță, la Camping Valurile Albastre.

Valentina – Mamă…

Ștefan – Da, într-adevăr, monokiniul o pune foarte bine în valoare.

Florina – Știați că a fost Miss Camping?

Ștefan – Nu mă mir deloc…

Mircea – Poate o sunăm, să vină și ea la o cafea cu noi?

Florina – Așa îl cunoaște și ea pe Stefano…

Mircea – Și cum nunta e deja plătită…

Valentina – Ce nuntă?

Ștefan – Îți explic eu…

Mircea – Ei? Ce spuneți, Stefano? Pot să vă spun Stefano?

Ștefan – Sigur că da.

Mircea – La urma urmei, faceți deja puțin parte din familie, nu? Deci?

Ștefan – E adevărat că e foarte frumoasă…

Valentina – Da, bine, ajunge… Și nu sunt sigură că astăzi ar mai câștiga titlul de Miss Camping din primul tur. Nici măcar nu știu dacă ar intra în turul doi. Fotografia asta e de acum zece ani și de atunci cred că a pus pe ea cel puțin un kilogram pe an…

Florina – Exagerezi…

Mircea – Nu cumva ești puțin geloasă? Credeam că Stefano nu e deloc genul tău de bărbat…

Valentina – În orice caz, mi se pare cam devreme să organizăm o mare reuniune de familie. Situația e destul de complicată și așa, nu? Vă reamintesc că Stefano abia a aflat că fratele lui a murit…

Florina – Ai dreptate, draga mea…

Se aude din nou bebelușul plângând.

Florina – Mă ocup eu de el… *(Cu subînțeles.)* Vii cu mine, Mircea?

Mircea – Pentru ce?

Florina – Tinerii ăștia doi trebuie să aibă o mulțime de lucruri să-și spună…

Florina și Mircea ies din cameră.

Mircea – Să nu faceți prostii, da?

Imediat ce părinții ies, Valentina se întoarce spre Ștefan, exasperată.

Valentina – Acum vrei să te culci și cu sora mea?

Ștefan – Am spus asta doar ca să văd cum reacționezi. Cu tine vreau să-mi petrec restul vieții, Valentina. Și acum, că avem un copil…

Valentina – Avem?

Ștefan – E fiul meu, nu?

Valentina – Cam târziu să te intereseze, nu crezi?

Ștefan – Bine, am dat-o în bară. Dar acum sunt aici. Am o slujbă adevărată și…

Valentina – N-o să mai am niciodată încredere în tine, Ștefan, așa că imediat ce pleacă părinții mei, pleci de aici și nu te mai întorci niciodată, ai înțeles?

Ștefan – Nu pot să trăiesc fără tine, Valentina. Mai bine aș termina-o de tot.

Valentina – Atunci fă-o!

Ștefan – Nu mă iei în serios, nu?

Valentina – Recunoaște că până acum nu mi-ai dat prea multe motive să te cred pe cuvânt.

Ștefan se îndreaptă spre ușă.

Ștefan – Foarte bine, n-o să mai auzi niciodată de mine… Poate doar la știrile de la ora cinci. Din moment ce Ștefan a murit înecat, mă arunc în Dâmbovița. Așa nici n-o să mai trebuiască să-i minți pe părinții tăi… Adio, Valentina…

Valentina îl apucă brusc de încheietură ca să-l împiedice să plece.

Valentina – Nu, stai…

Ștefan – Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aș fi mort cu adevărat, Valentina, crede-mă…

Valentina – Rămâi… Te rog…

Ștefan încearcă totuși să plece și, în smucitură, presupusa brățară electronică rămâne în mâna Valentinei. Uimită, Valentina examinează obiectul.

Valentina – Ce-i asta? Îți bați joc de mine!

Ștefan – O să-ți explic…

Valentina ridică obiectul și îl flutură în fața lui.

Valentina – Asta e brățară electronică? Nu cumva e un antifurt de bicicletă?

Ștefan – Adevărul e că te iubesc, Valentina. Uite, codul antifurtului e data ta de naștere!

Valentina – Deci n-ai fost niciodată la închisoare, nu?

Ștefan – Am plecat în turneu cu trupa, dar m-am certat cu solistul.

Valentina – Marco?

Ștefan – Îl cunoști?

Valentina – Da, adică… așa, vag… Tu mi l-ai prezentat, nu?

Ștefan – Și mai ales mi-am dat seama că-mi era dor de tine. Și că venise timpul să renunț la visele mele de adolescent și să construiesc ceva solid cu tine.

Valentina – Mă bucur să aflu că mariajul cu mine simbolizează sfârșitul tuturor viselor tale de adolescent… Un adevărat basm…

Ștefan – Ascultă, încearcă să mă înțelegi și pe mine! Sunt doar un bărbat, până la urmă… Gândul la nuntă… m-a băgat în sperieți. Am intrat în panică și am ales să fug. Știu, nu e deloc glorios și ți-am făcut mult rău. Dar m-am maturizat, te asigur.

Valentina – Da… Un an pe fugă și gata, te-ai maturizat…

Ștefan – Tot cred că nu te merit, Valentina, dar acum, că avem un copil împreună… E un semn, nu?

Valentina – Tu numești asta un semn?

Ștefan – Mai dă-mi o șansă, Valentina… Copilul ăsta trebuie să aibă și el un tată!

Valentina – Deocamdată, îți reamintesc că, pentru părinții mei, copilul ăsta ar trebui să fie orfan…

Ștefan – Uitasem…

Valentina – Chiar și mort ca un erou, tata te consideră un trădător, așa că dacă te întorci ca dezertor… Și dacă mai are și arma de serviciu la el…

Ștefan pălește.

Ștefan – Poate nu e nevoie să le spunem că i-am mințit…

Valentina – A, da? Și cum facem asta?

Ștefan – Dacă părinții tăi țin atât de mult, n-ai decât să te măriți cu Stefano! E ginerele ideal!

Valentina – Nu crezi că haina de ginere ideal îți e cam mare? Mai ales pe termen lung… Și, evident, bănuiesc că nici nu lucrezi ca manager în industria alimentară.

Ștefan – Să zicem că am înfrumusețat puțin realitatea…

Valentina – Ai înfrumusețat-o?

Ștefan – Sunt livrator de pizza. Dar e provizoriu…

Valentina – Tot în alimentație rămânem, ce-i drept… Și ce propui?

El se gândește.

Ștefan – Am o idee!

Valentina – Nu știu dacă asta ar trebui să mă liniștească…

Mircea și Florina se întorc și îi întrerup.

Florina – E incredibil cât de mult seamănă cu dumneavoastră!

Mircea – Ți se pare…?

Florina – Ba da, totuși… puțin… Sunteți sigur că nu dumneavoastră sunteți tatăl?

Ștefan se preface că răspunde la telefon.

Ștefan – Scuzați-mă, mă sună cineva… Buongiorno. Sì. Pronto. Mamma mia… Scuzați-mă, e un apel important.

Iese pe palier.

Mircea – Sper că nu e vreo nouă dramă în familie…

Plânsete de bebeluș.

Florina – Cred că e ora biberonului…

Valentina – Mă duc eu…

Valentina iese.

Mircea – Tu chiar crezi povestea asta cu gemenii?

Florina – Tu nu?

Mircea – Nu, dar ce bine ne mai distrăm…

Florina – Atunci de ce n-ai spus nimic?

Mircea – Îi lăsăm să se afunde puțin, să vedem cât de departe ajung înainte să dea de fund…

Florina – În orice caz, copilul ăsta nu poate fi al lui Ștefan. S-a născut la zece luni după ce a dispărut.

Mircea – A, da?

Florina – Și apoi, bebelușul seamănă mai mult cu solistul trupei decât cu bateristul, nu?

Mircea – Marco?

Florina – Ai dreptate, într-o trupă rock, masculul dominant e solistul…

Mircea – Pe de altă parte, dacă idiotul ăsta e dispus să joace rolul de tată…

Florina – Nu e ginerele ideal, dar e singurul pe care îl avem la îndemână.

Mircea – Și nu suntem siguri că prostuța asta o să mai găsească prea curând pe altcineva căruia să-i pună brățara electronică la gleznă.

Florina – Poftim?

Mircea – Verigheta pe deget, dacă preferi…

Ștefan revine, cu o expresie ciudată.

Mircea – Totul e în regulă, Stefano? Parcă ați văzut o stafie…

Ștefan – Aproape că ați nimerit…

Mircea – Serios…?

Ștefan – Tocmai am primit un telefon… N-o să vă vină să credeți.

Florina – De la…?

Ștefan – De la fratele meu, Ștefan!

Mircea – Ștefan?

Florina – Nu se poate! Dar e mort!

Mircea – Nu-mi spuneți că acum avem semnal și pe lumea cealaltă?

Ștefan – Ei bine, aflați că Ștefan nu e mort!

Mircea – Nu?

Florina – Dar cum e posibil?

Mircea – E adevărat că trupul lui n-a fost găsit niciodată…

Florina – Dar unde e?

Ștefan – Jos, la cafenea. Așteaptă să-i dau Valentinei vestea cu grijă înainte să urce. Vă imaginați ce șoc o să fie pentru ea…

Mircea – A, da, sigur… O să fie un șoc…

Valentina se întoarce din dormitor.

Valentina – Ce fețe aveți? Ce s-a întâmplat?

Ștefan – Mai bine te-ai așeza, Valentina…

Valentina – Stau foarte bine în picioare… Ce aveți să-mi spuneți atât de important?

Florina – Va trebui să fii curajoasă, draga mea.

Ștefan – Ștefan e în viață…

Valentina – Tu… Tu vrei să spui că n-a murit.

Ștefan – Da, exact asta.

Valentina – Doamne, ce groaznic… Adică, ce minunat… Ești sigur?

Ștefan – Tocmai am vorbit cu el la telefon…

Valentina – Simt că leșin…

Se preface că leșină, dar Ștefan o prinde în brațe. Buzele lor se ating aproape imperceptibil.

Valentina *(revenindu-și)* – Nu, Stefano, nu mai e posibil între noi…

Ștefan – Ai dreptate…

Mircea – Parcă suntem în „Tânăr și neliniștit”.

Valentina – Nu, vreau să spun… Dar cum e posibil?

Florina – Da, și eu am întrebat același lucru…

Ștefan – O să vă explice chiar el. Așteaptă jos să-i fac semn să urce.

Mircea – Vreți să-l sun eu? Care e numărul lui?

Ștefan – Mai bine mă duc să-l aduc…

Ștefan iese.

Valentina – E incredibil, nu?

Mircea – Da, incredibil… Cred că ăsta e cuvântul zilei…

Valentina – Abia aștept să aflu cum a fost posibil așa ceva…

Florina – Ce telenovelă!

Mircea – Ești sigură că ești bine?

Valentina – Nu știu… Sper că nu s-a schimbat prea mult…

Mircea – Da… Dacă a stat un an în apă…

Florina – A, tu chiar crezi că…

Mircea – Nu știu… Încerc să-mi imaginez…

Florina – Trebuie să existe o explicație…

Mircea – Și recunosc că sunt foarte curios s-o aud…

Stefano revine, de data asta ca Ștefan, îmbrăcat în blugi, geacă de piele și cu o mustață falsă.

Ștefan – Bună, Valentina…

Valentina – Chiar tu ești, Ștefan?

Ștefan – Chiar eu, te asigur…

Florina – Nu avea barbă înainte?

Valentina se aruncă în brațele lui Ștefan.

Valentina *(aparte)* – Nu crezi că exagerezi puțin? E deja parada perucilor și a mustăților false…

Ștefan – E un magazin de farse și deghizări la parter. M-am gândit că așa pare mai realist…

Valentina – Incredibil cât te-ai schimbat…

Mircea – Da, și nu în bine…

Florina – E adevărat că barba îi stătea totuși mai bine. *(Părinții sunt consternați.)* Dar unde e Stefano?

Ștefan – A preferat să dispară discret… Am înțeles printre rânduri că s-a îndrăgostit de fiica dumneavoastră și că se pregătea s-o ceară de soție.

Florina – E îngrozitor…

Mircea – Fericirea unora…

Ștefan – Are inima frântă. Dar, bineînțeles, a hotărât să-i lase locul fratelui său.

Valentina – Poate nu-l vom mai vedea niciodată…

Mircea – Ce păcat…

Florina – E o tragedie…

Mircea – O melodramă adevărată, în orice caz.

Florina – Ar trebui să scrieți o piesă de teatru. Sunt sigură că ar putea avea succes…

Mircea – Dar tot nu ne-ați spus cum poate un om declarat mort prin înec să reapară viu după douăsprezece luni.

Ștefan – Recunosc că e foarte surprinzător…

Mircea – La cât am ajuns, să știți că nu cred că ne mai poate surprinde nimic…

Ștefan – Am fost scos din apă inconștient la vărsarea Dunării, la Constanța.

Florina – Eu credeam că Dunărea se varsă în mare prin Deltă, nu la Constanța.

Mircea – Probabil tocmai asta face povestea și mai surprinzătoare…

Ștefan – În orice caz, eram complet amnezic. Am fost adăpostit într-o mănăstire de maici. Abia acum mi-am recăpătat memoria… Evident, am venit imediat aici.

Mircea – Ei bine, totul e bine când se termină cu bine!

Florina – În sfârșit vă veți putea căsători!

Mircea – Da, totul se va termina cu o nuntă, ca în basme. Și, cum nunta e deja plătită în avans… Liniștiți-mă, Ștefan: v-ați pierdut memoria, dar n-ați pierdut și banii pe care vi-i dădusem ca să vă însurați cu fata mea, nu?

Ștefan – Adică…

Valentina – Ce-i cu povestea asta?

Ștefan – Îți explic eu, iubito…

Mircea – Atâta timp cât îi puneți verigheta pe deget, e în regulă. *(Aparte.)* Altfel, s-ar putea să vă pun eu brățările la mâini…

Florina – Oricum, o să fie ciudat să-i vedem pe cei doi gemeni la nuntă.

Ștefan – Având în vedere situația, nu știu dacă Stefano va vrea să vină la ceremonie…

Valentina – Bine, acum sper că înțelegeți că avem nevoie să rămânem puțin singuri…

Florina – Sigur, draga mea… Hai, mergem, Mircea…

Mircea – Atunci, pe curând… Ștefan.

Părinții pleacă.

Valentina – Ei bine, bravo…

Ștefan – Crezi că au înghițit povestea?

Valentina – Cu un mincinos profesionist, cine mai știe… Dar spune-mi, ce-i cu banii ăștia pe care tata ți i-ar fi dat pentru nunta noastră?

Ștefan – Adică…

Valentina – Nu-mi spune că din banii ăia ați plecat în turneu cu Rebelii?

Ștefan – Sunt gata să dau banii înapoi, Valentina. Chiar dacă pentru asta trebuie să muncesc cu normă întreagă tot restul vieții…

Valentina – Asta fac cei mai mulți oameni ca să-și întrețină familia, să știi. *(Plânsete de bebeluș.)* În orice caz, o să vezi tu ce te așteaptă…

Valentina iese și revine cu un coșuleț pentru bebeluș.

Ștefan *(înduioșat)* – Cum îl cheamă, apropo? Nu mi-ai spus…

Valentina – Ăsta e Orfeu.

Se aude plângând un alt bebeluș, iar ea se duce să aducă încă un coșuleț.

Valentina – Iar ea e Euridice… Sunt gemeni. O chestie de familie, probabil… O fi genetic…

Ștefan – Orfeu și Euridice… La naiba… Infernul… Adică… Dar e minunat.

Valentina – Da, o să vezi… Când încep amândoi să plângă în același timp, parcă-i în stereo.

El se apleacă îngrijorat deasupra celor două coșulețe.

Ștefan – Și… ești sigură că amândoi sunt ai mei?

Valentina – Cine știe…

Ștefan – Ciudat, ăsta parcă-mi amintește de cineva…

Cei doi bebeluși încep să plângă în duet. Valentina încearcă să-i liniștească. Sună soneria.

Valentina – Poți să deschizi tu? Sunt puțin ocupată, după cum vezi… Probabil sunt iar părinții mei… Or fi uitat ceva.

Ștefan – Mă duc eu.

Dispare o clipă ca să deschidă ușa, apoi reapare cu un zâmbet larg.

Ștefan – O să râzi… E Marco!

Valentina îi aruncă o privire stupefiată.

Valentina – Marco?

Muzică rock (eventual Smoke on the Water de Deep Purple).

Întuneric.

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentație publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez
Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact
https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită